OMÖJLIGA LEVERANSER · 2

Öppnas ej före åskan

Lui Eriksson

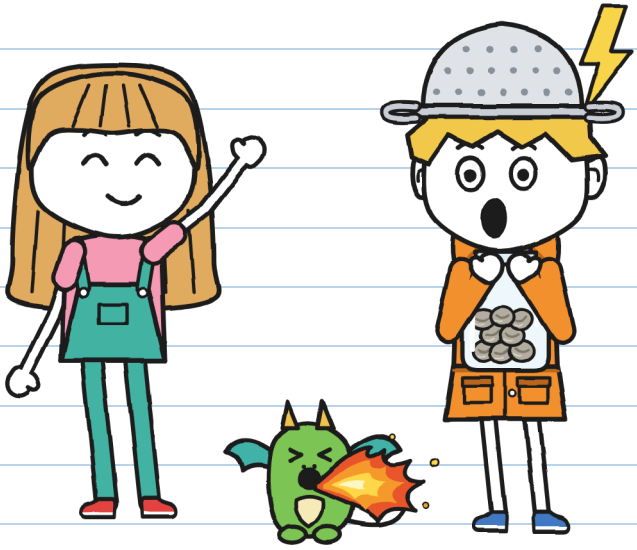

(Gunnis anteckningsbok)

STORLEK S
Nybörjarnivå · 7+

OMÖJLIGA LEVERANSER · 2
Öppnas ej före åskan

Text och bild: Lui Eriksson

STORLEK S · Nybörjarnivå · 7+

Svensk version: LinguAula

Första upplagan: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Får fotokopieras fritt, för klassrummet och för hemmet.

Andra boken i serien. Den första: "Det här paketet bits".

LinguAula

Jobba med varje kapitel på linguaula.com

Ingen åska skadades i den här boken. –J.

Och ingen annan. –J.

Hittar du den, öppna den inte före åskan.

BARA I BERÄTTELSEN

Den här stämpeln visar det som bara händer i berättelsen: gör inte det själv. Om det varar flera sidor står det FRÅN HÄR och TILL HIT. Vid riktigt åskväder gäller sidan 76. –J.

VEM ÄR VEM

Gunni. Lördagsbud. Åskjägare (typ). Det här är hans anteckningsbok.

Julia. Räknar sekunderna mellan blixt och åska. Skriver med grönt och signerar J.

Smula. Drakunge. Härmar allt Gunni gör. Allt.

Totte. Kör för BLIXTBUD, på cykel. Inom tio minuter – annars gratis.

Flora. Trädgårdsmästaren på Kanalgatan 9. Hon skriver inte på stenar.

Vera. Tar hand om drakar i Drakhuset, bredvid Floras hus. Smula bor hos henne.

Märta. Äger Omöjliga leveranser. Hon bär häxhatt. Hon vet mer än hon säger.

R. Skickar paketen som ingen lyckas leverera. Ingen säger vad R. heter.

LEVERANSBOK 2
av Gunni

OFFICIELL.

”Officiell”: jag läser den först. Officiellt. –].

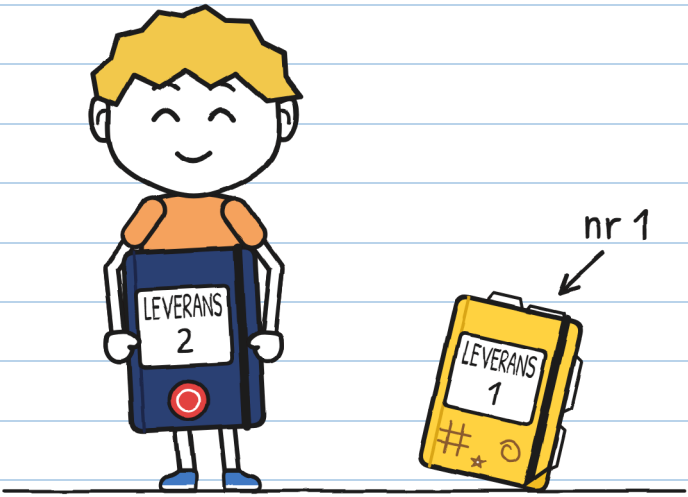

Anteckningsbok 1 är slut. Den är full. Den här fick jag av Märta, som äger affären. Den har affärens stämpel. Hon säger att man inte ritar i en officiell anteckningsbok. Det får vi se.

KAPITEL 1

Åskjägare

I Märtas affär finns ett paket som darrar. Lite mer för varje dag.
Jag tänker inte röra det.
Det sista som Julia och jag levererade var ett ägg. Nu heter hon Smula, har vingar och härmar allt jag gör.

I affären mittemot mitt hus finns nitton returer kvar. Ett av dem har väldigt bråttom.

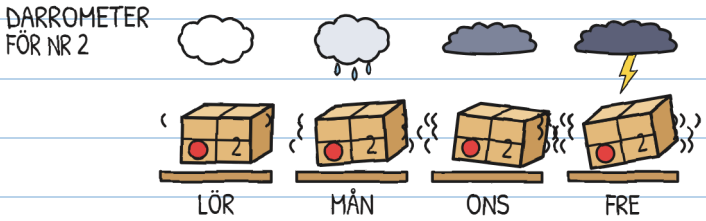

Det är inte rädsla: ett åskväder är på väg. På lördag klockan sex på kvällen. Jag har kollat väderprognosen sex gånger. –J.

En retur kommer alltid tillbaka. Den som får paketet måste skriva på etiketten med bläck som inte går bort, som det i Julias gröna tuschpenna. Annars flyger det till sin hylla i gryningen. Samma person har skickat alla: R.

Nr 2 hade tjugotre RETUR-stämplar.

Tjugotre. Jag har räknat dem två gånger. –J.

– Tjugotre gånger har jag kört ut det, sa Märta. Och inte en enda gång i åskväder.

På lördagen klockan tio väntade Märta på oss med nr 2. Totte var också där. På lördagar har vi alla tre straff, för att vi levererade nr 1 utan lov. Vi hjälper till i affären.

– Det här paketet, sa Märta, ska ni leverera själva. I eftermiddag.

Julia hoppade jättehögt. Hon nådde nästan skylten KVAR: 19.

Märta ställde tre villkor. Hon räknade dem på fingrarna:

1. Ni går klockan fem, före åskvädret. Ni stannar hemma hos Flora tills det har gått över.
2. Era familjer vet redan. Flora också.
3. Regeln på etiketten: öppnas ej före åskan. Åskan rakt över oss räknas. Åska långt borta räknas inte.

– Kommer inte du med? frågade Julia.

– Jag har saker att göra här, sa Märta. Hon tittade ut genom skyltfönstret: himlen blev grå.

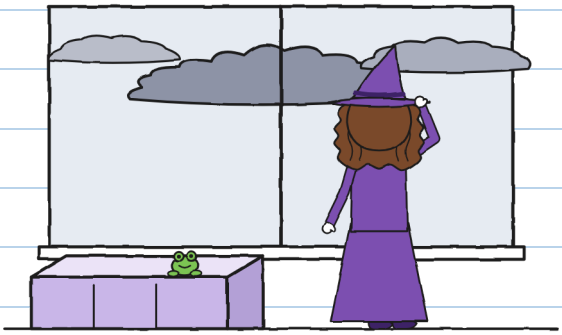

Vilka saker? –J.

Då tittade Julia på mig.
– Gillar du åskväder?

Och jag sa det man brukar säga när någon tittar så:

– Jag älskar åskväder. I mitt gamla kvarter var jag professionell åskjägare.

Det jag sa

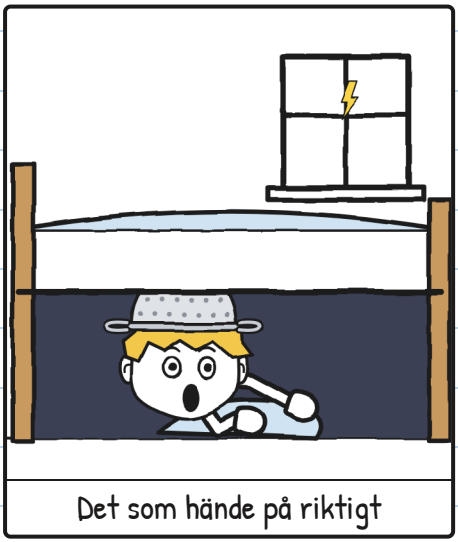

Det som hände på riktigt

Professionell under sängen. –].

Julia lärde mig att räkna åskväder. I min anteckningsbok. Utan att fråga, som alltid:

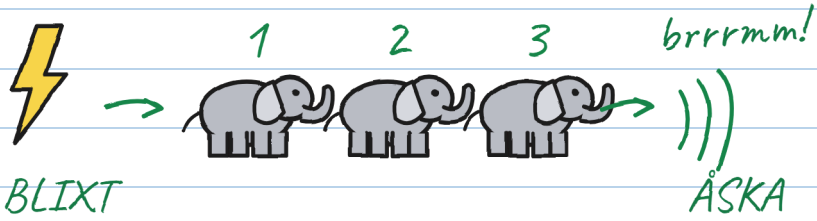

en elefant, två elefanter, tre elefanter...

1 elefant = 1 sekund

3 elefanter = 1 kilometer (ungefär)

0 elefanter = RAKT ÖVER OSS!

↖ Det är åskan på etiketten.
Åska långt borta öppnar inte paketet.

Fler elefanter: den blixten slog ner längre bort.

Hör du åska, även långt borta: gå i skydd!

Det man känner till är mindre läskigt. –J.

Jag behövde inte det: jag älskar åskväder. Men jag skrev upp det, för säkerhets skull.

Totte läste etiketten över min axel.
– BLIXTBUD levererar inte i åskväder.
Han visade det finstilta på ryggsäcken.
– Det är inget åskväder än, sa Julia.
Totte tittade igen. Om ”än” stod det ingenting.

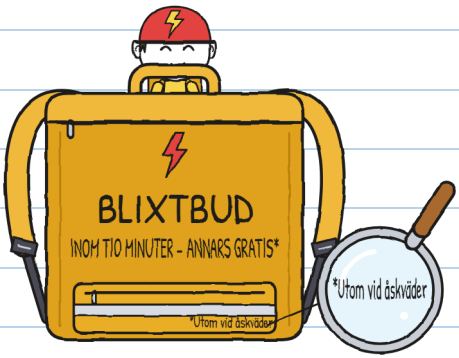

Det finstilta var för litet. –J.

Och han följde med.
Klockan fem gick jag hem efter regnjackan.
– Ta den orangea, sa mamma från dörren. Är du säker på att du går? Du, som när det åskar…
– HEJDÅ, MAMMA!

”Du, som när det åskar…” VAD? –J.

Vi gick över Stora bron. På natten fäller man upp den för båtarna. Himlen blev svartare och svartare. Mitt på bron hälsade Julia på vattnet med handen. Hon var mycket allvarlig. Kanalen och hon kommer inte överens.

Långt borta lyste himlen upp. Julia räknade trettio elefanter.

Brrrmm.

– Den blixten slog ner ungefär tio kilometer bort, sa hon. Prognosen säger åskväder klockan sex.

– Det åskade! sa Totte. Öppnar vi nu?

– Den där åskan öppnar inte paketet, sa Julia. Den på etiketten hörs samtidigt som blixten: noll elefanter. Men man hör åska redan: i skydd!
Vi sprang till Kanalgatan. Jag låtsades att jag inte hörde något.

– Var det där en hicka? frågade Julia.
– Nej, sa jag. Hick!

Det har varit så sedan jag var liten, men bara med åska. Vid varje åskknall får jag massor av hickor på rad. En var tredje sekund. När åskvädret är rakt över mig slutar jag inte. Det är inte rädsla. Min kropp gör det själv. Utan att fråga mig.

Det heter rädsla. –J.

Vera väntade på oss vid sin dörr, med Smula i famnen. På lördagar går Smula på promenad med mig.
– I dag bara till Floras hus: det är hennes första åskväder, sa Vera och gav henne till mig. Hon härmar dig i allt, Gunni. Till och med det du känner. Om hon blir rädd, dra inte i henne: hon håller sig fast. När åskvädret har gått över knackar du tre gånger på muren, så kommer jag.
– Jag känner ingenting, sa jag. Jag älskar åskväder.

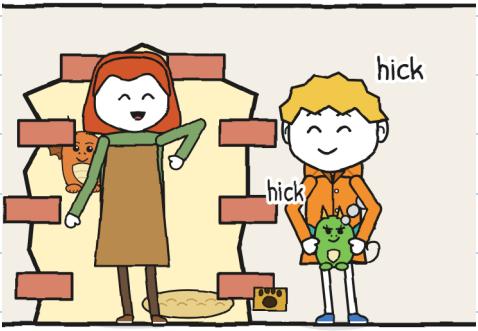

Långt borta åskade det. Jag hickade. Smula hickade. Det kom rök ur hennes näsa.
– In med er, nu! sa Vera.

Floras hus är det med pelargonerna. För två lördagar sedan tittade hon på oss från den balkongen. Vi letade efter dörren till Drakhuset. Den ser ut som en vägg.

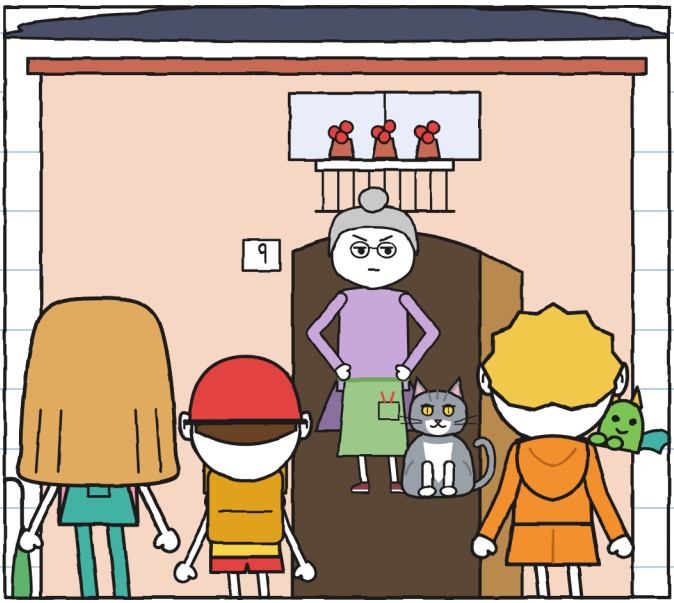

Flora öppnade dörren. Vi hann inte ens knacka. Hon tittade på kartongen. Hon tittade på himlen. Hon tittade på Smula.

– Veras unge. Hon får inte bränna mina ormbunkar, sa hon. Kom in, regnet är på väg. Jag varnar er: jag skriver inte på stenar.

KAPITEL 2

Åska!

Floras kök är fullt av växter. Längst in leder en glasdörr till växthuset. Bakdörren, med kattlucka, leder ut till gården. Totte ställde in cykeln i hallen på grund av regnet.

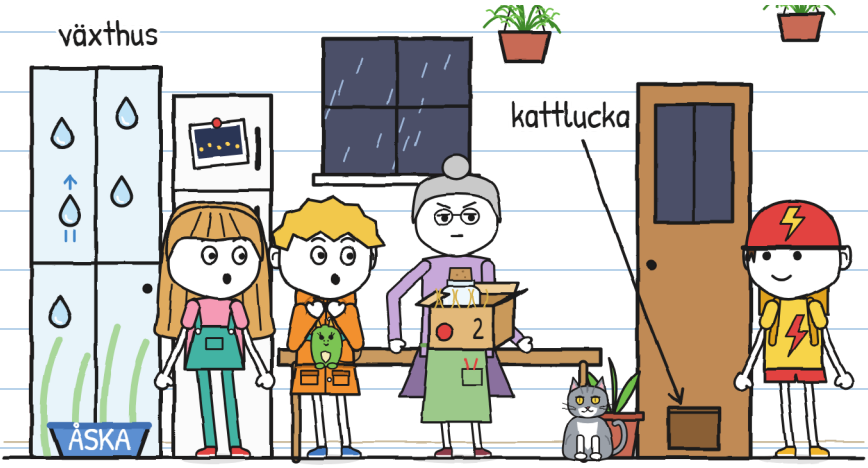

På växthusets glas fanns några målade droppar. De steg uppåt i stället för att rinna nedåt.

– R:s glas, sa Flora. De släpper in regnet när jag vill. Blixtar, aldrig.

Flora ställde kartongen på bordet. Hon öppnade den utan att fråga. Inuti fanns en glasburk. Med åtta små grå kulor.

– Den får inte öppnas före åskan! skrek Julia.

– Jag har öppnat kartongen, inte burken, sa Flora. Jag vet vad som finns i den: R. lovade mig lyktblommor och skickar mig stenar.

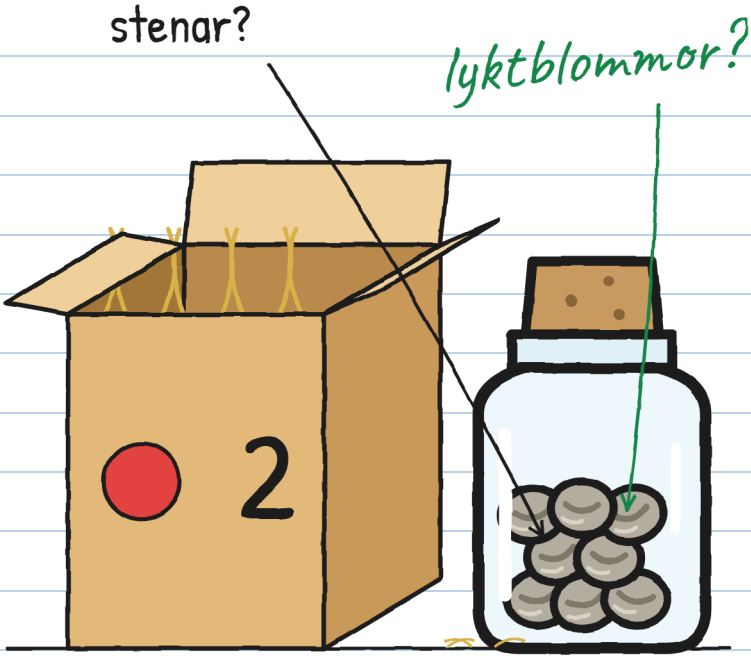

– Vad är en lyktblomma? frågade jag.

Flora visade ett gammalt foto: kanalpromenaden en natt, med små ljus längs kanten.

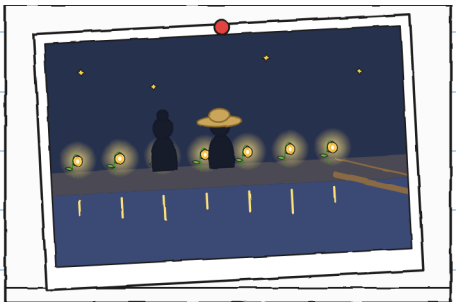

– Det är växter, sa Flora. De sparar blixtarnas ljus och lyser hela natten.
– Planterade R. dem?
– R. kom med fröna vakna. Jag stod för jorden. Jag har aldrig sett ett frö som sov.
– Och lyktblommorna?
– De slocknade. R. slutade komma. Nu skickar R. det här.

Därför är kanalen så mörk. Därför är spången läskig, plankan som går över den.

Var det. Jag gick över den i mörkret. –J.

– R. håller alltid sitt ord, sa Flora. Sent, men det blir gjort. Men inte med det här. Jag har fått den här burken tjugotre gånger. Tjugotre gånger har det varit stenar.

Jag tänkte på etiketten. Jag kunde den utantill: ÖPPNAS EJ FÖRE ÅSKAN.
– Och har du någon gång väntat på åskan för att öppna den? frågade jag.

Flora tittade på mig som om min fråga var dum.
– Jag väntar inte på någon, sa hon. Inte ens på åskan.

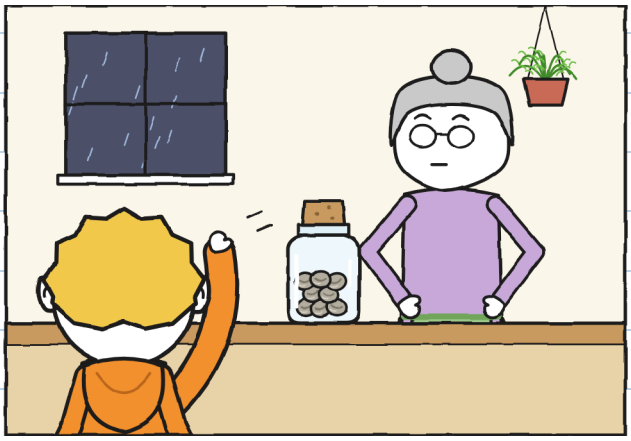

Floras katt heter Åska. Namnet står skrivet på hans skål. Han är grå som ett moln. Och han spinner som ett åskmuller.

Vi väntade på åskvädret i köket. Det hände många små saker:

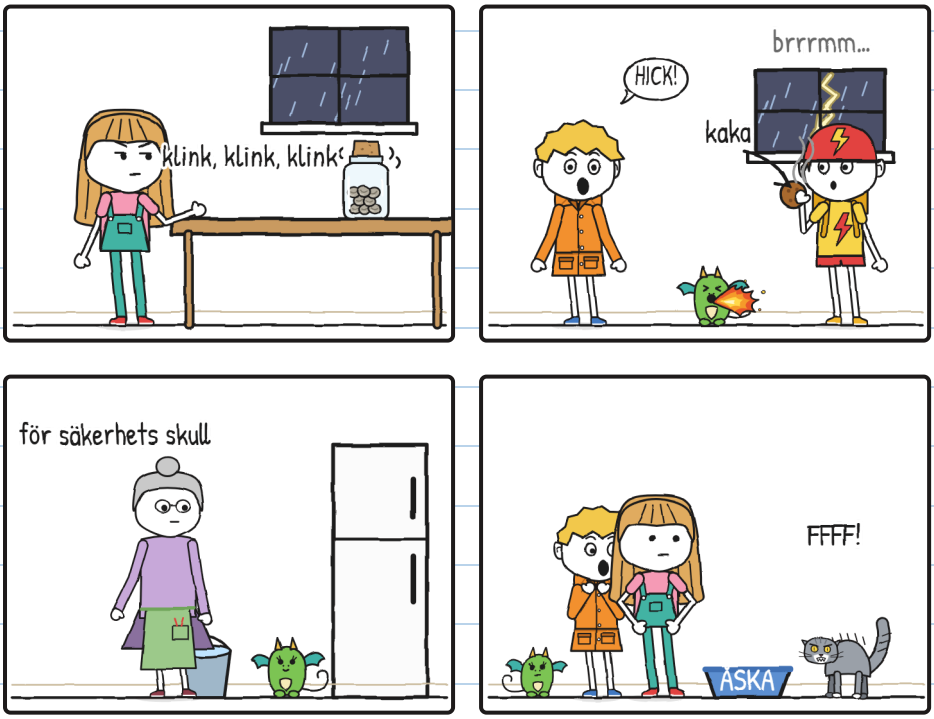

Det värsta med åska är att vänta på den. –J.

Burken sa klink, klink. Allt starkare.
Julia räknade: ”Tolv elefanter”. Sedan: ”Nio”.
Hennes fot hoppade under bordet.

– Du kommer att göra hål i golvet, sa jag.
– Jag räknar.
– Då räknar din fot väldigt fort.
Då gjorde Smula en liten flamma till. Åska rusade iväg genom kattluckan, ut på gården. Flora öppnade bakdörren och ropade:
– ÅSKAAA!

Och Julia öppnade burken.

– Det åskade! sa hon.

Det åskade inte. Flora ropade. Åska är katten.

Jag hörde ”ÅSKA!”. Det var precis vad jag väntade på. Ingen sa att det var en katt. –J.

Jag skrev det på sidan 17.

Den sidan läste jag efteråt. –J.

När burken öppnades blev den tyst. Inuti fanns bara åtta grå kulor. Kalla och stilla. Julia hällde ut dem på bordet. Hon tittade på dem med förstoringsglaset.
– De har en liten springa, sa hon. Som ett stängt öga.

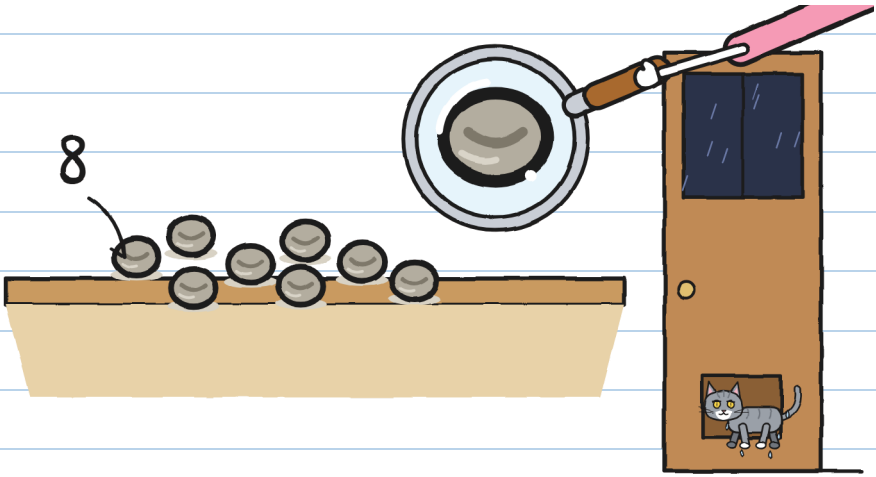

Åska kom tillbaka genom kattluckan, dyngsur. Flora stängde dörren.
– Stenar. Som vanligt, sa hon. Och hon tittade på Julia.

Julia blev rosa som sin tröja.

– De sover, sa jag. Det är inte stenar. Det är frön. Därför står det ”öppnas ej före åskan”. Kanske väcker en åskknall dem. En riktigt stor, en som får rutorna att darra.

Flora blev tyst. Sedan sa hon:
– Om det är frön, får de bevisa det.

Ute var det nästan natt. Klockan var sex på kvällen.
Blixt. Julia började räkna:

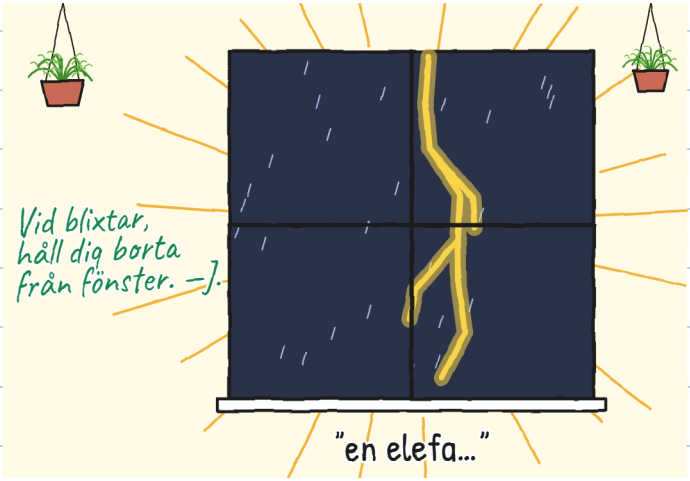

Så kom den riktiga.

Åska och blixt samtidigt: åskvädret låg rakt över oss. Bordet, glasen och rutorna darrade.

Och strömmen gick.

Jag hickade. Smula hickade: en flamma. I en sekund såg vi hela köket.

Bordet var tomt.

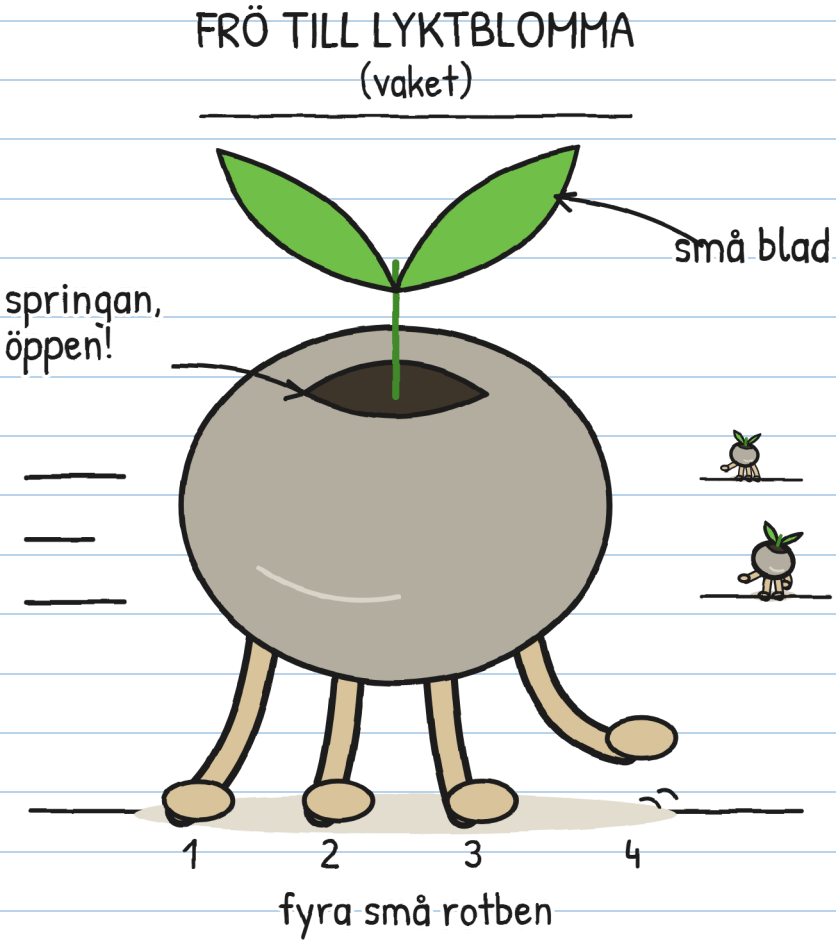

Stenarna hade ben.

Och bråttom. –J.

KAPITEL 3

De rör sig när du inte tittar

I mörkret hördes något som ett pyttelitet regn: tipp, tipp, tipp. Ännu en blixt: fröna var längre bort. Och stilla. Alldeles stilla. Som om ingenting hade hänt.

De sprang fort. Men varje blixt stoppade dem. Och det var många blixtar. Jag såg dem från under bordet. Jag tog på mig Floras durkslag: hemma sätter jag på mig ett när det åskar.

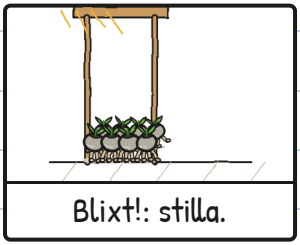

Blixt!: stilla.

I mörkret: springer.

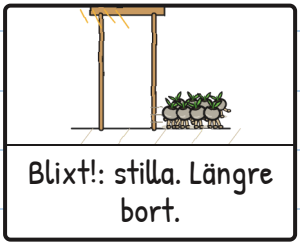

Blixt!: stilla. Längre bort.

Det är den där leken där man fryser när någon tittar. Fast med frön. –J.

Flora riktade ficklampan mot ett frö.
Fröet stannade.
Hon riktade den mot ett annat. Det första sprang iväg.

– Det är frön! De är vakna! ropade Flora.

Hon flyttade ljuset. Nu sprang det andra fröet.
– Vi behöver en ficklampa till, sa jag.
– Då får du hitta på något annat. Jag har bara den här.

Med ljus: stilla. I mörker: spring. Ficklampan räckte inte till alla.

Alla fröna var på väg mot kattluckan. Flora täppte till den med en enorm kruka.
– De letar efter jord som blivit blöt av åskregn, sa hon. Här finns bara jord med kranvatten. Och ute finns nästan ingen jord: om de tar sig ut spolar regnet ner dem i kanalen.

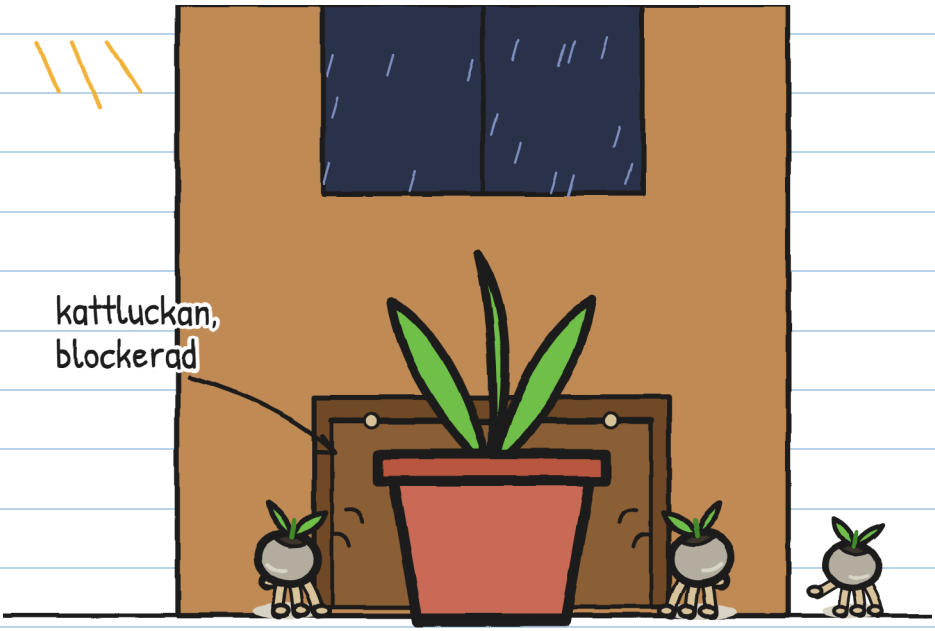

Men nu var fröna över hela köket, i mörkret. Och i ett kök finns hundra gömställen.

Vi provade allt möjligt:

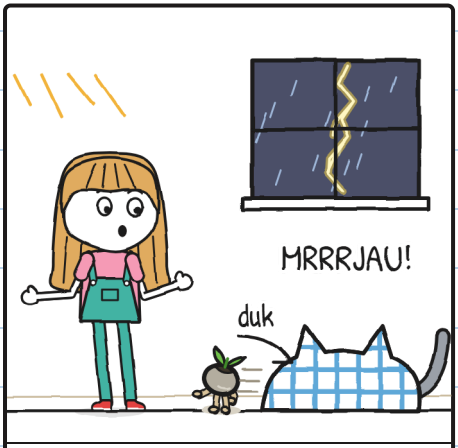

Julia, med en duk: fångade Åska.

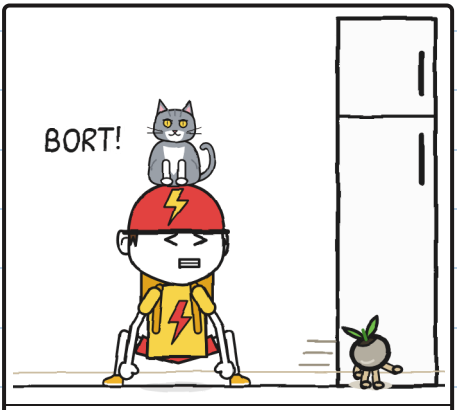

Totte, med händerna: Åska fångade honom.

Smula, med sin flamma: ett!

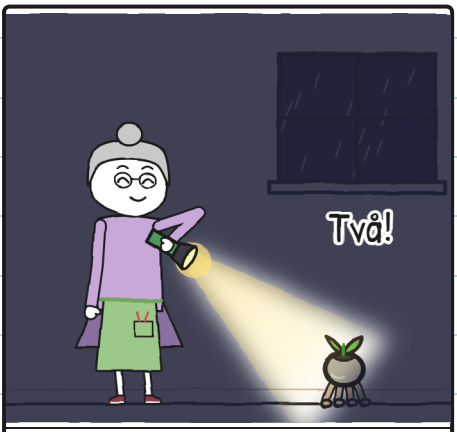

Flora, med ficklampan: två!

Åska jagade också. Han kan se i nästan mörker. Vi kan inte det.

Totte är inte rädd för åskväder. Han är rädd för katter.

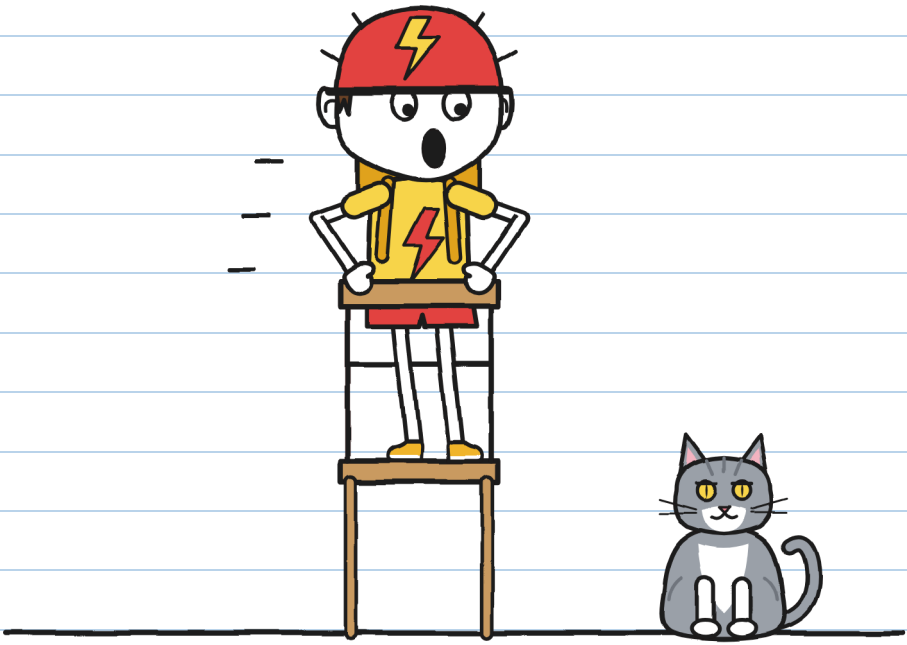

– Det är ju ingen katt! sa Julia till honom. Det är Åska!
– ÄNNU VÄRRE!

Två rädslor och bara ett namn. –J.

Jag låg kvar under bordet med durkslaget på. Därifrån såg jag något: fröna gick alltid tillbaka till kattluckan. Krukan stängde vägen. De knuffade på den.

Alla. Till samma ställe.
Jag ritade en karta.

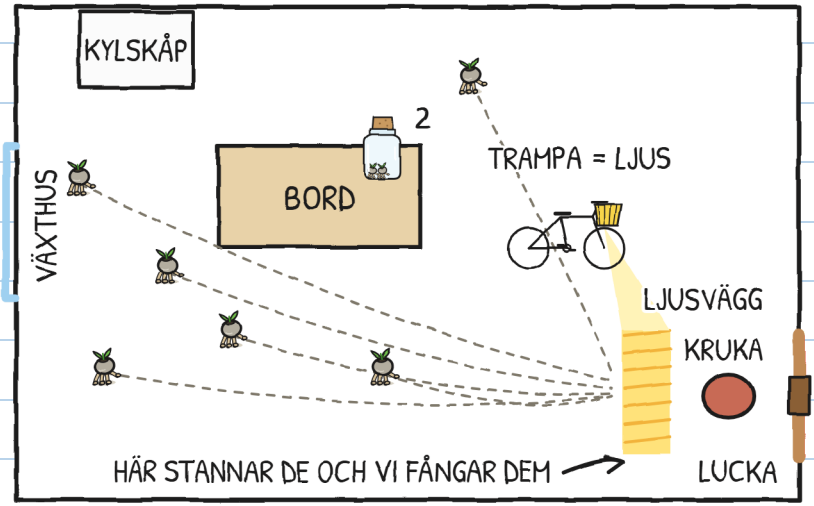

– Totte, tänds din cykellampa när man trampar?
– Klart den gör.
– Då levererar du ljus i dag.

Vi ställde cykeln på stödet. Lampan pekade mot kattluckan. Ljuset på BLIXTBUD-cykeln drivs av en dynamo: snurrar hjulet, blir det ljus. Och Totte trampade.

Han trampade som aldrig förr. Särskilt när Åska hoppade upp på honom.

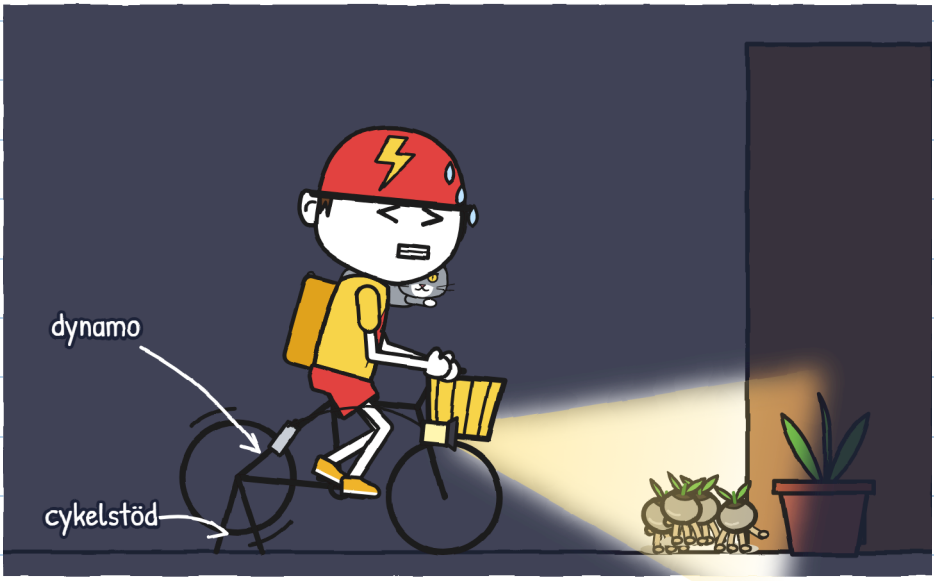

Äntligen är BLIXTBUD bra för något. –J.

Fröna kom fram till ljuset och stannade. Vi fångade dem ett i taget. Ner i burken. Tre. Fyra.

Åska fångade ett till med munnen. Flora tog det ifrån honom med två fingrar.
– Fem! sa hon.

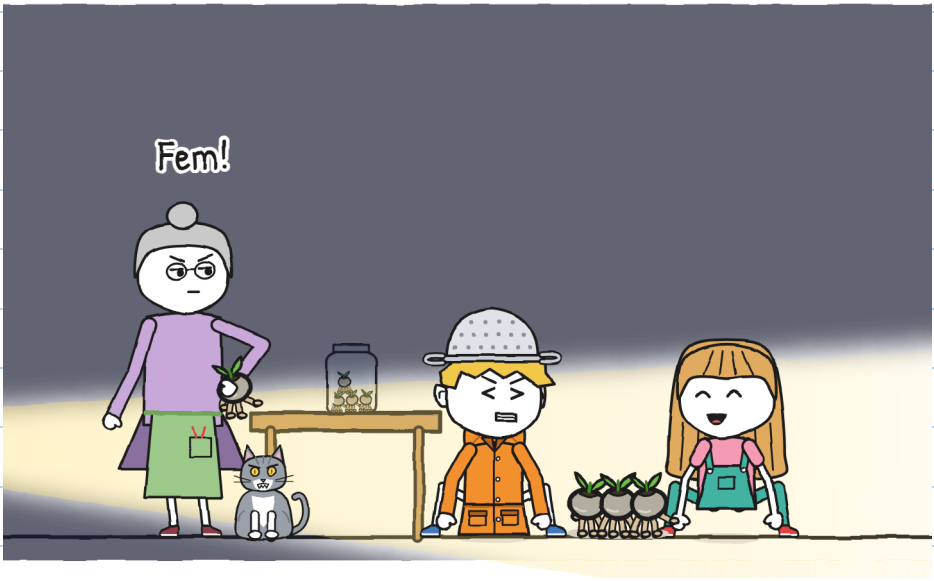

Sex.

Flora satte korken i burken. Då kunde inget frö rymma. Sedan böjde hon sig ner för att hjälpa oss. Och Åska hoppade upp på bordet och knuffade ner den.

Totte fångade den i luften.
– BLIXTBUD, sa han. Inom en sekund
– annars gratis.

Men han slutade trampa. Ljuset slocknade. Och Åska rusade iväg mot kattluckan.

I mörkret: tipp, tipp, tipp. Åska knuffade undan krukan: skrap. Och kattluckan sa klack.

Ännu en blixt: på golvet fanns bara ett frö kvar. Julia fångade det. Sju.

Det åttonde fröet gick ut genom kattluckan.

– Jag går och hämtar det! sa Julia med handen på dörrhandtaget.
– När det blixtrar går ingen ut, sa Flora. Hon stod framför dörren. Hon var mycket allvarlig.

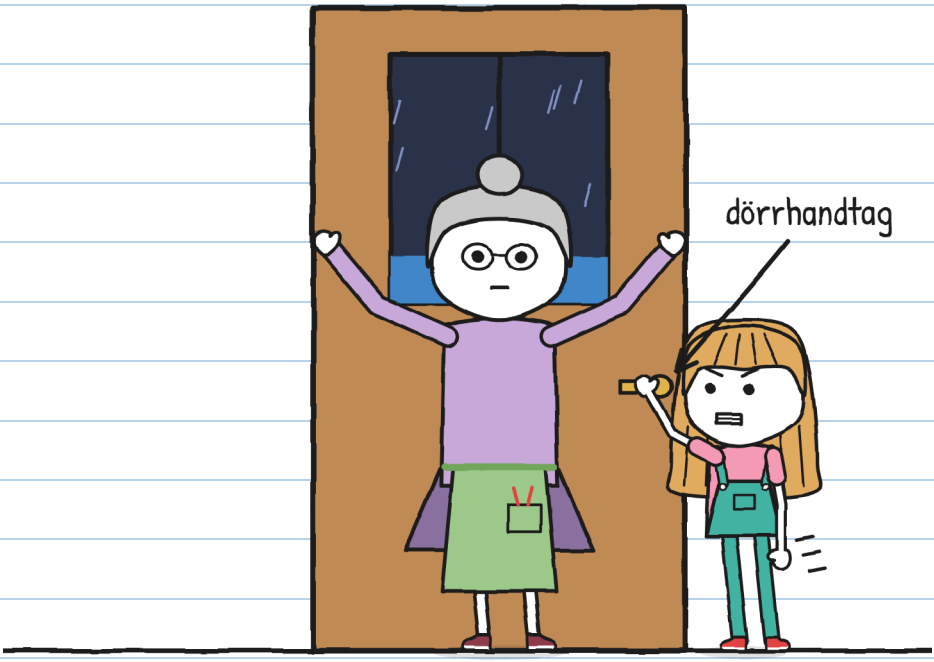

Julia diskuterade inte. Men hon släppte inte heller dörrhandtaget.
Efter en stund sa kattluckan klack. Det var Åska, dyngsur. Utan det åttonde fröet.

– Blixt… en elefant, två elefanter.
Brrrmm.
– Två, räknade Julia. Det är fortfarande nära.

– Då är det dags att plantera dem, sa Flora. Innan åskvädret försvinner. I mörker.
– Därinne? frågade Julia.
Flora pekade på dropparna som steg uppåt.
– Förtrollningen håller. Blixtarna stannar ute.

Sedan tittade hon på Smula.
– I mörker.

Smula tittade på mig. Och hickade.

KAPITEL 4

Hick

Flora förklarade hur man planterar en lyktblomma. Det hade R. lärt henne. Jag skrev ner det med officiell handstil:

SÅ PLANTERAR MAN EN LYKTBLOMMA

1.

Jord blöt av åskregn.
(Den med kranvatten duger inte.)

2. 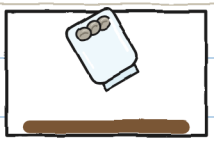

Öppna burken över jorden.
(Öppnar du den för tidigt rymmer de.)

3.

Allt i mörker: de tar sig själva ner i jorden.
(Gräver du ner dem själv, spirar de inte.)

4. 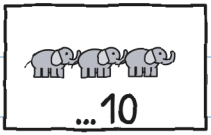

Innan åskvädret drar bort:
med fler än tio elefanter
går de inte att plantera förrän nästa gång.

Väcka dem: noll elefanter. Plantera dem: upp till tio. Vid elva somnar de igen. –J.

Flora vred på en vev. Fönstret öppnades inte: de målade dropparna började rinna nedåt.
Det riktiga regnet gick rakt genom glaset och föll på odlingsbänken: ett långt bord fullt av jord.
– Allt på bänken. Inte en droppe på golvet, befallde Flora regnet.

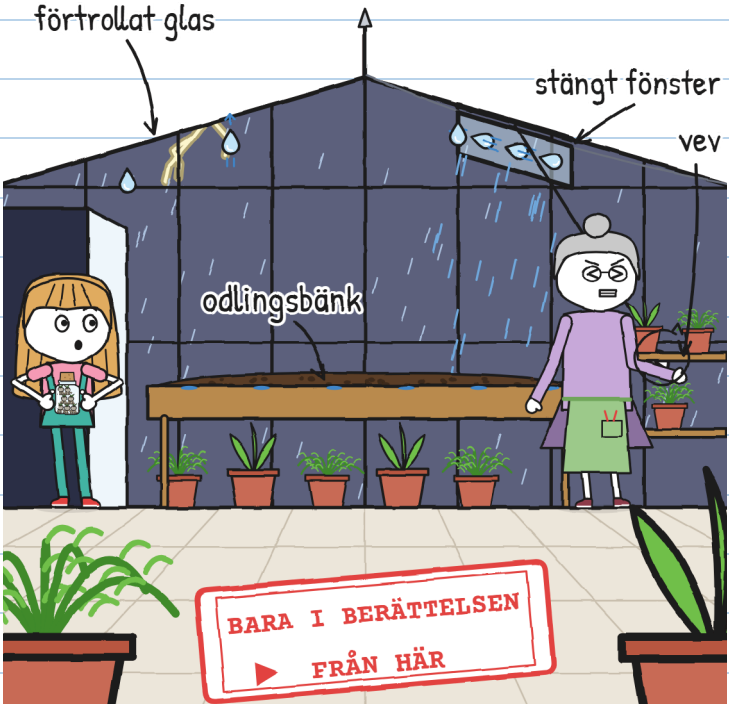

Det här glaset finns bara i berättelsen. Vid ett riktigt åskväder: inga växthus (sidan 76). –].

– Jord som blivit blöt av åskregn, sa hon. Nu ska allt vara i mörker.

Men Smula var redan inne. Hon hade smugit sig mellan Floras fötter. Ingen såg henne. Hon satt under odlingsbänken, bland krukorna.

Flora drog försiktigt i henne. Smula höll sig fast i krukorna med alla fyra tassarna. Det hade Vera redan sagt.

Varje hicka jag fick i köket fick Smula att flamma upp i växthuset.

Jag ritade det för att förstå:

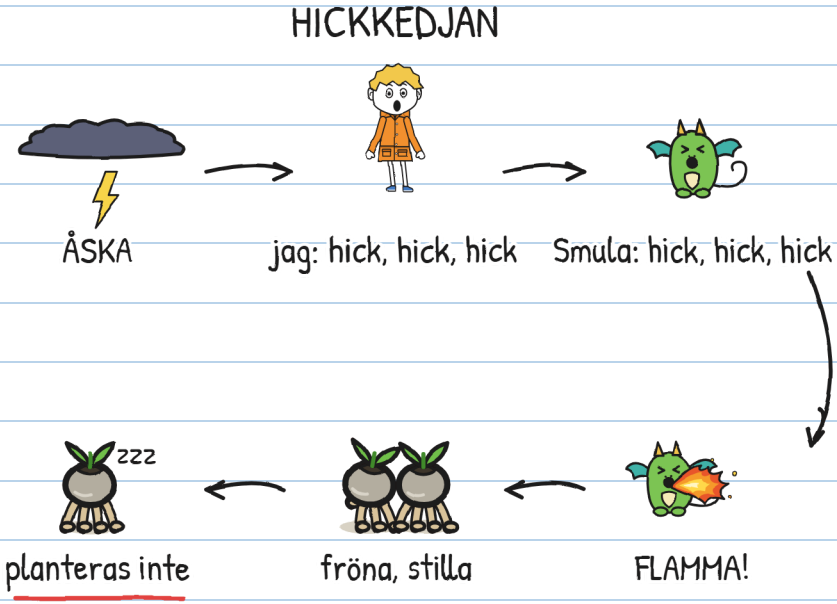

I köket hjälpte hickan: flamma, stilla frö, fångat frö. I växthuset gjorde den det inte. En flamma var tredje sekund. Det blev aldrig mörkt så länge som de behöver för att plantera sig.

Kedjan måste brytas. Den länk som är lättast att bryta är du. Med kärlek. –J.

Vi provade alla huskurer mot hicka:

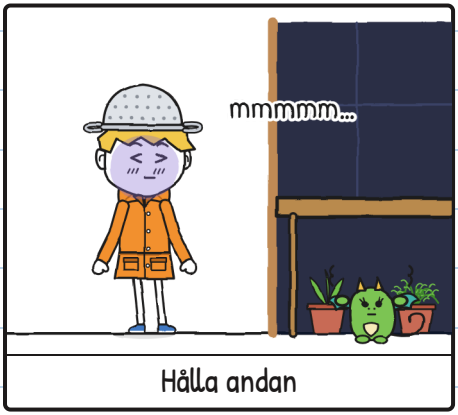

Hålla andan

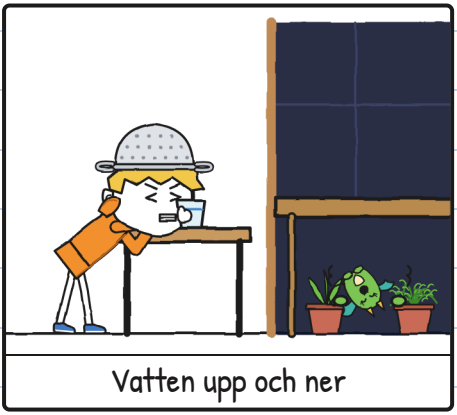

Vatten upp och ner

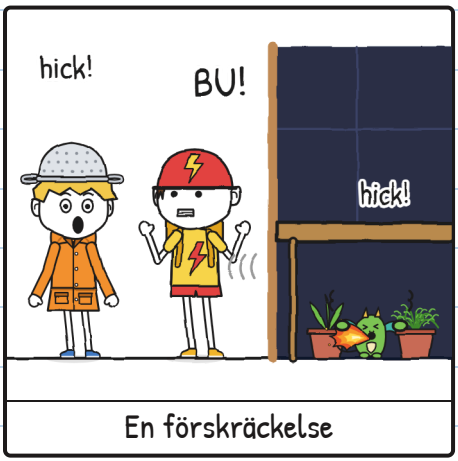

En förskräckelse

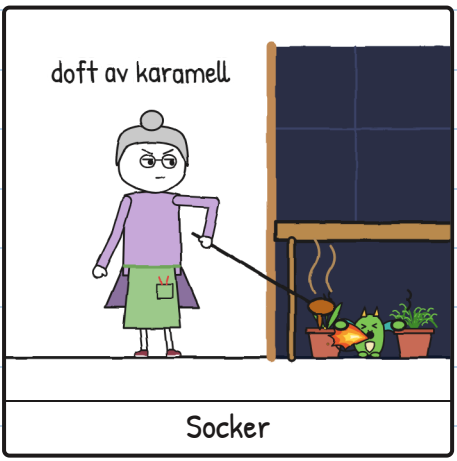

Socker

Smula härmade alla. Utan att släppa sina krukor.

Huskurer: noll. Hickor: massor. –J.

– Fyra elefanter. Fem.
Åskan hördes.
– Den blixten slog ner längre bort, sa Julia.

De sju fröna sprang runt i burken. Jag hickade.

– Och om vi kommer upp till elva? frågade jag.
Julia tittade på fröna.
– Stenar igen.
Sedan tittade hon på mig.

– Smula härmar din rädsla, sa Julia.
– Då får hon väl härma något annat, sa jag. Och jag hickade.
– Och om vi tar ut henne? frågade jag.
– Hon håller sig fast. Det har du ju sett.
Julia sänkte rösten.
– Stanna hos henne först.

Jag hade ingen huskur mot rädslan. Jag hade en plan för att gömma den. Och den fungerade inte längre:

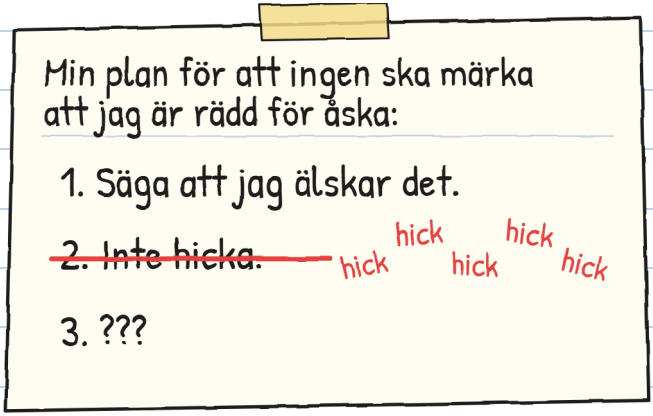

Och trean? –J.

Jag försökte. Verkligen.

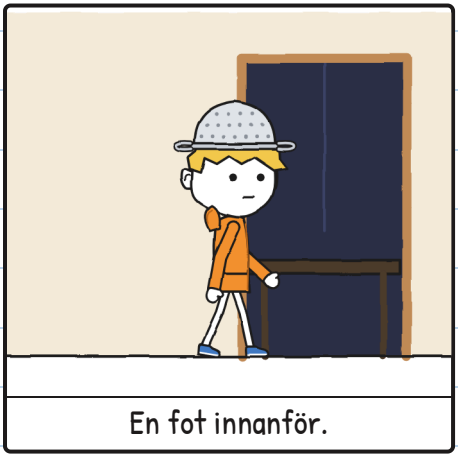

En fot innanför.

En åskknall.

Och tillbaka i köket igen.

Växthuset är där åskan låter mest. Av hela kvarteret.

Från dörren tittade jag upp genom glastaket. Mellan två blixtar såg jag dem, högt över taket. Veras drakar, som flög mitt i åskvädret. De flyger ut när ingen tittar uppåt. Därför kom inte Vera med oss: när det åskar håller hon vakt över dem.

De hickade inte.

– Kom igen, jägare, sa Totte.

Jag väntade på skämtet. Det kom inte.

Jag tog av mig durkslaget och gav det till Flora. Hon höll det som en riktig hjälm.

Och så gick jag in.

Ett durkslag stoppar ingen blixt. Men rädsla stoppar det ibland. –J.

Därinne lät regnet som tusen fingrar mot glaset. Jag kröp in under odlingsbänken. Smula var där, hopkurad som en boll. Hon darrade som jag.

BRRRMM! Jag hickade. Smula hickade. Flamman lyste upp oss båda.

Vi var två åskjägare under en odlingsbänk.

Från dörren sa Julia lågt. Utan att skratta:

– Räkna med mig.

KAPITEL 5

Räkna med mig

Och vi räknade. Hon stod i dörren. Jag låg under odlingsbänken, med Smula darrande mot min regnjacka.

Blixt.

– En elefant. Två elefanter. Tre. Fyra. Fem. Sex.

Brrrmm.

– Sex: ungefär två kilometer, sa Julia. Den blixten slog ner längre bort. Vi stannar i skydd.

Jag räknade de sex elefanterna. Rädslan var kvar.

Jag hade redan sagt att jag älskade åskväder. Två gånger. Det hade inte hjälpt.
Smula tittade på mig.
Jag prövade att säga sanningen.

– Jag är rädd för åska.

– Det vet jag, sa Julia. Du ritade det i morse, på sidan 6. Jag har väntat på att du skulle säga det.

– Jag är rädd för katter, sa Totte. Åska sov i hans knä. Totte vågade inte röra sig.

– Och jag är rädd för att vänta på något som inte kommer, sa Flora. Därför öppnade jag burken med en gång.

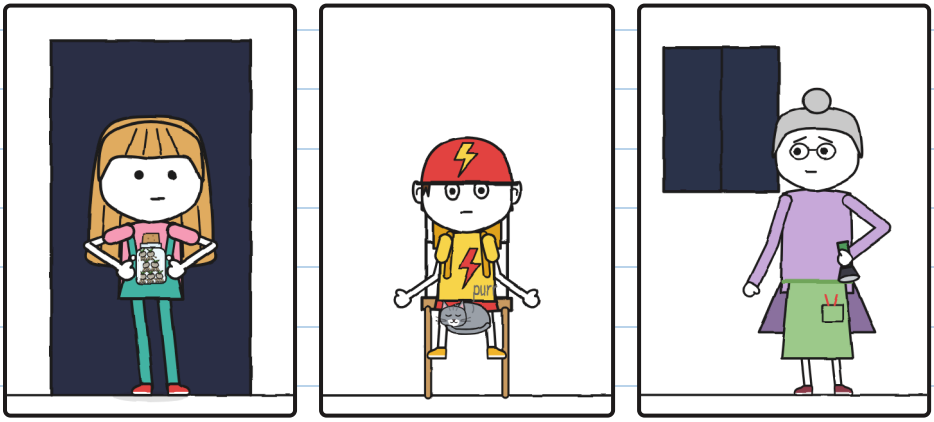

Och jag är rädd för spångar. Det visste ni redan. –J.

Ingen skrattade. Det regnade lika mycket. Men under odlingsbänken var jag inte ensam längre.

Jag andades långsamt. Smula andades långsamt.

Blixt. Vi räknade tillsammans till nio. Brrrmm.

Och jag hickade inte. Varken vid den åskknallen eller vid nästa.

– Nu! viskade Flora.

Julia smög in på tå, i mörkret. Hon ställde burken öppen på den blöta jorden. Och hon gick tillbaka till dörren utan ett ljud.

Tipp, tipp, tipp. I mörkret kom något ut ur burken.

Blixt, mycket långt bort. Vi räknade bara med läpparna, till tio. Brrrmm.

Tio: den sista som gällde.

Vid nästa blixt såg vi det:

Burken var tom. I jorden fanns sju små hål. I det sista stack fortfarande ett litet ben upp.

Sedan en stund av ingenting. Bara vi, i mörkret, som tittade på odlingsbänken.

Och sedan tändes den första.

Sju lyktblommor. Var och en med en liten bit blixt inuti.

Smula hickade inte. Hon tittade på lyktblommorna med öppen mun. Precis som jag. Hon härmade inte längre min rädsla. Hon härmade det här.

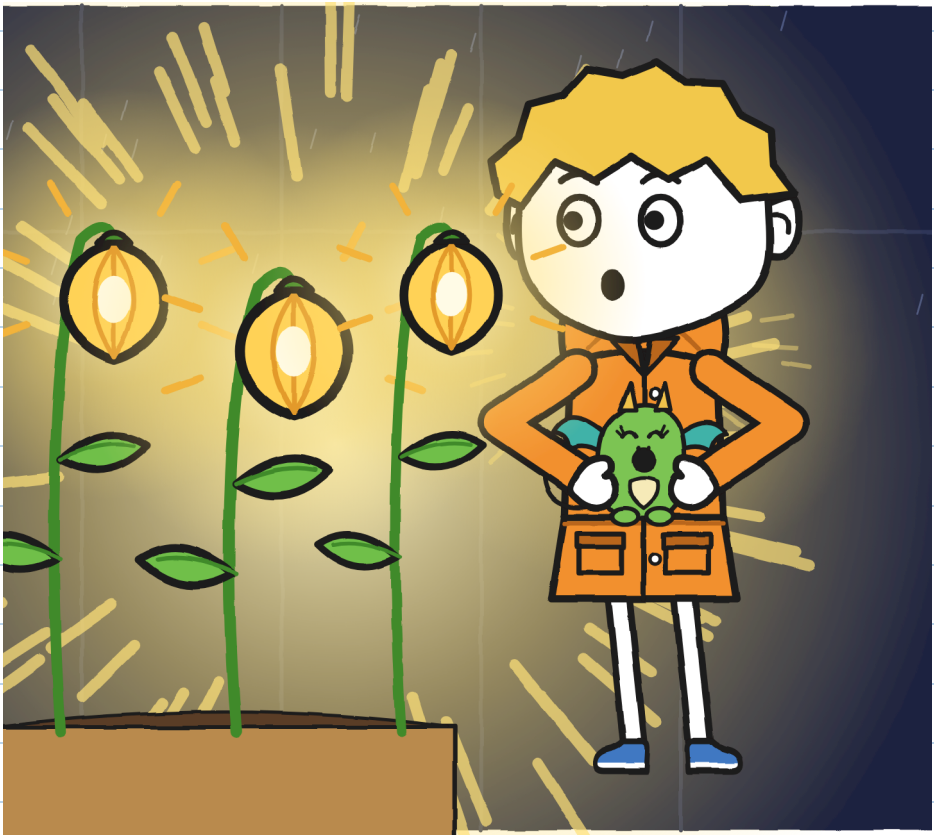

Flora var tyst länge. Sedan rörde hon vid en lyktblomma med fingertoppen. Långsamt. Som man rör vid något man har väntat länge på.
– Så såg promenaden ut, sa hon.

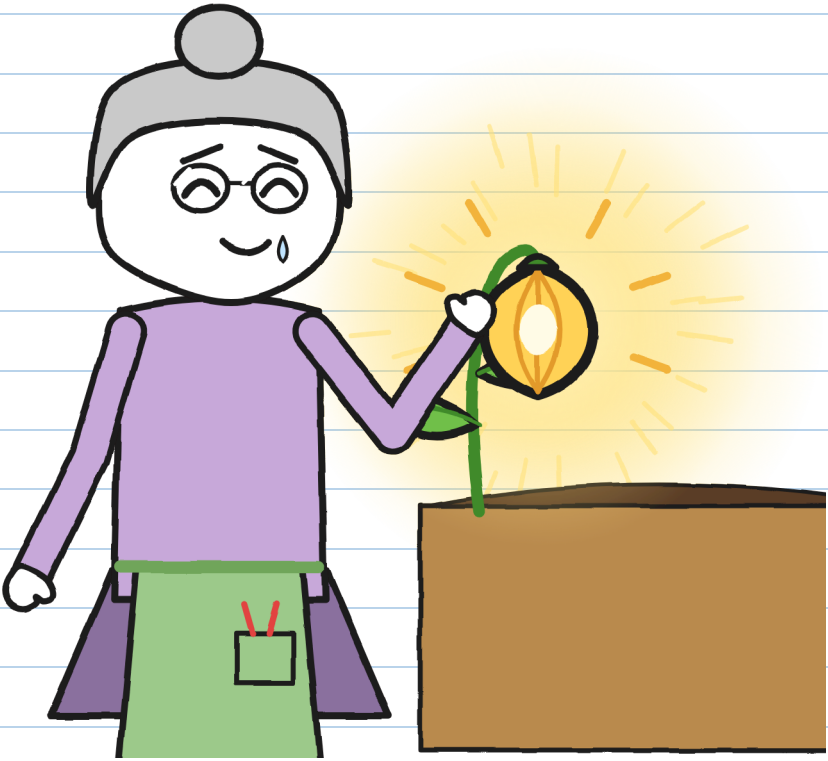

Jag rörde också vid en. Det gjorde Smula också. Den var ljum, som en sten i solen.

Flora stoppade regnet med vevan.
Sedan tog hon fram en penna.
Äntligen skulle hon skriva på.
Julia stoppade pennan med två fingrar.

– Inte än.
Hon tittade på de sju lyktblommorna.
– Ett saknas. Jag öppnade burken för tidigt. Vi måste hitta det.
Sedan gick hon till köket. Hon tog loss etiketten från kartongen. Hon stoppade den i fickan på hängselbyxorna.

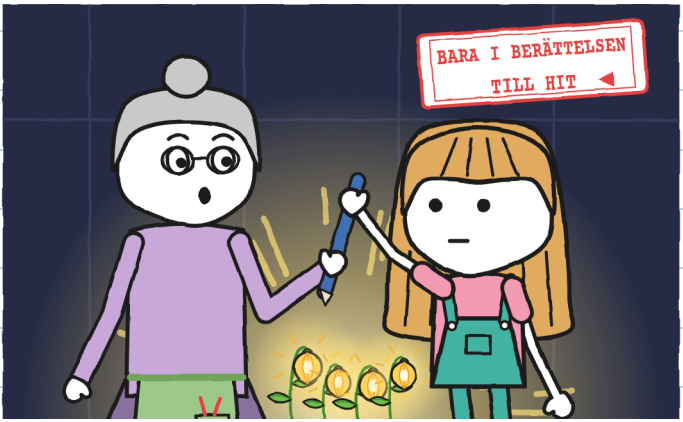

Levereras det, så levereras det helt. –J.

Vi gick tillbaka till köket.
– Gården är fortfarande stängd, sa Flora. Vi går inte ut än.
Vi väntade. Julia hade inga fler blixtar att räkna. Sedan väntade vi en halvtimme till, från den sista åskknallen. Det regnade inte längre. Åskvädret hade dragit bort.

Och det åttonde fröet var där ute. Någonstans, i mörkret. Utan jord i tid somnar det igen. Ännu en sten. Och utan underskrift flyger nr 2 tillbaka till sin hylla i gryningen.

– Vi går och letar efter det, sa Julia.

Flora tittade ut i natten. Sedan knackade hon tre gånger på gårdsmuren. Precis som Vera hade sagt. Den är väggen till Drakhuset.

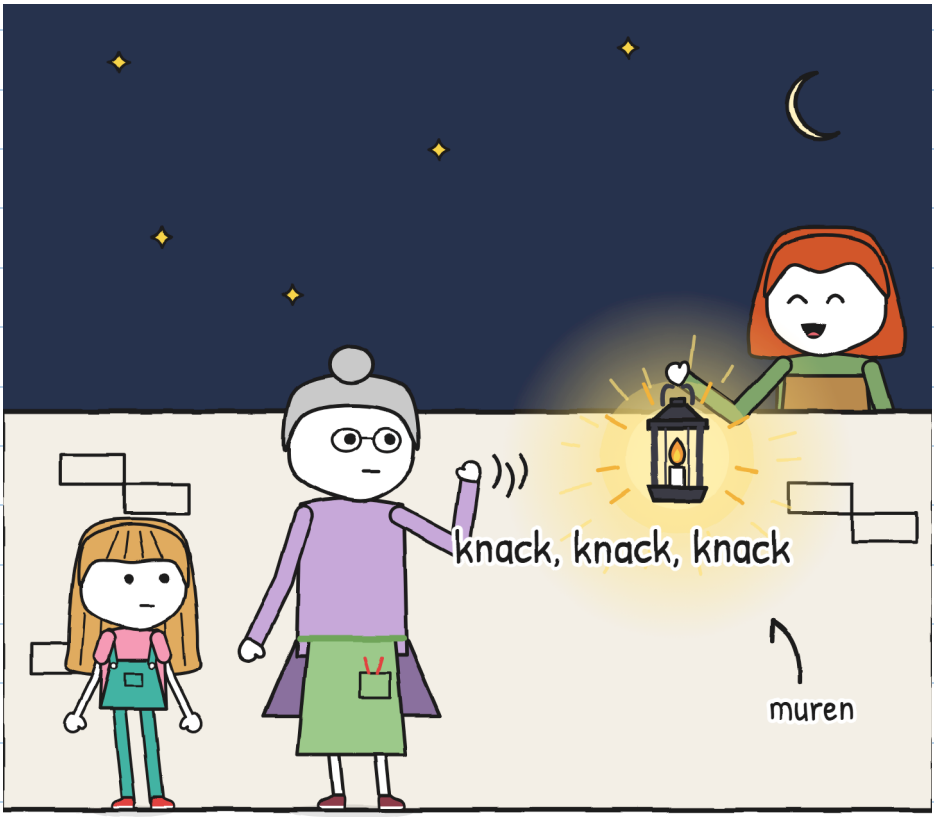

– Den här gången, sa hon, går ni inte ensamma.

KAPITEL 6

Det åttonde fröet

Vi gick ut med Flora och Vera, en lykta och en cykel. Julia bar den tomma burken och etiketten. Jag bar Smula inne i regnjackan. Man såg bara huvudet.

Vi letade på gården. Längs stigen.
Vid kanalkanten.

Ingenting.
Om det åttonde fröet hade somnat kunde det vara vilken som helst av de där stenarna.

Ljuset från lyktan fick de blöta stenarna
att glittra.
Då tänkte jag: en så liten lyktblomma kunde lysa
utan att vi såg den.
– Vänta. Släck ljusen.
Totte stannade cykeln. Vera skruvade ner lågan.
Flora släckte ficklampan.

Vi stod stilla.
Längst bort på promenaden fanns ett litet ljus.

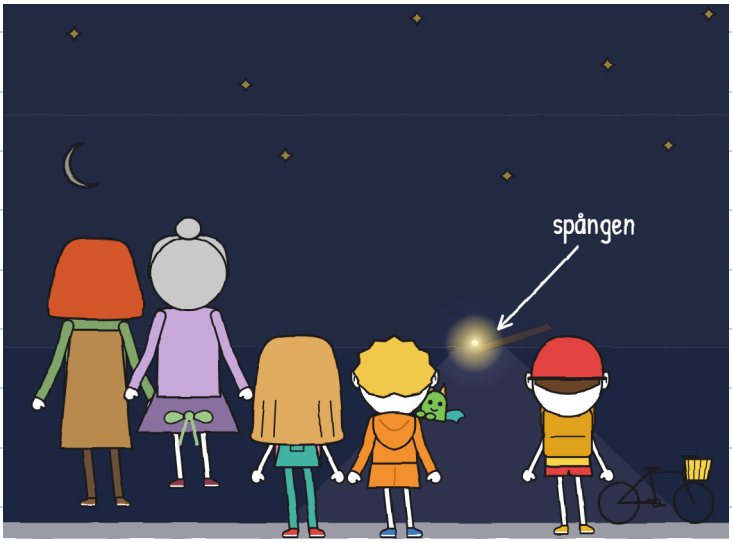

Vid spångens fot.

Jag tror att regnet spolade med fröet längs stigen ner till promenaden. Det fastnade i en spricka mellan två stenar, med lite blöt jord. Precis vid spångens fot. Där planterade det sig självt. På långt håll ett litet ljus. På nära håll lyste det upp allt.

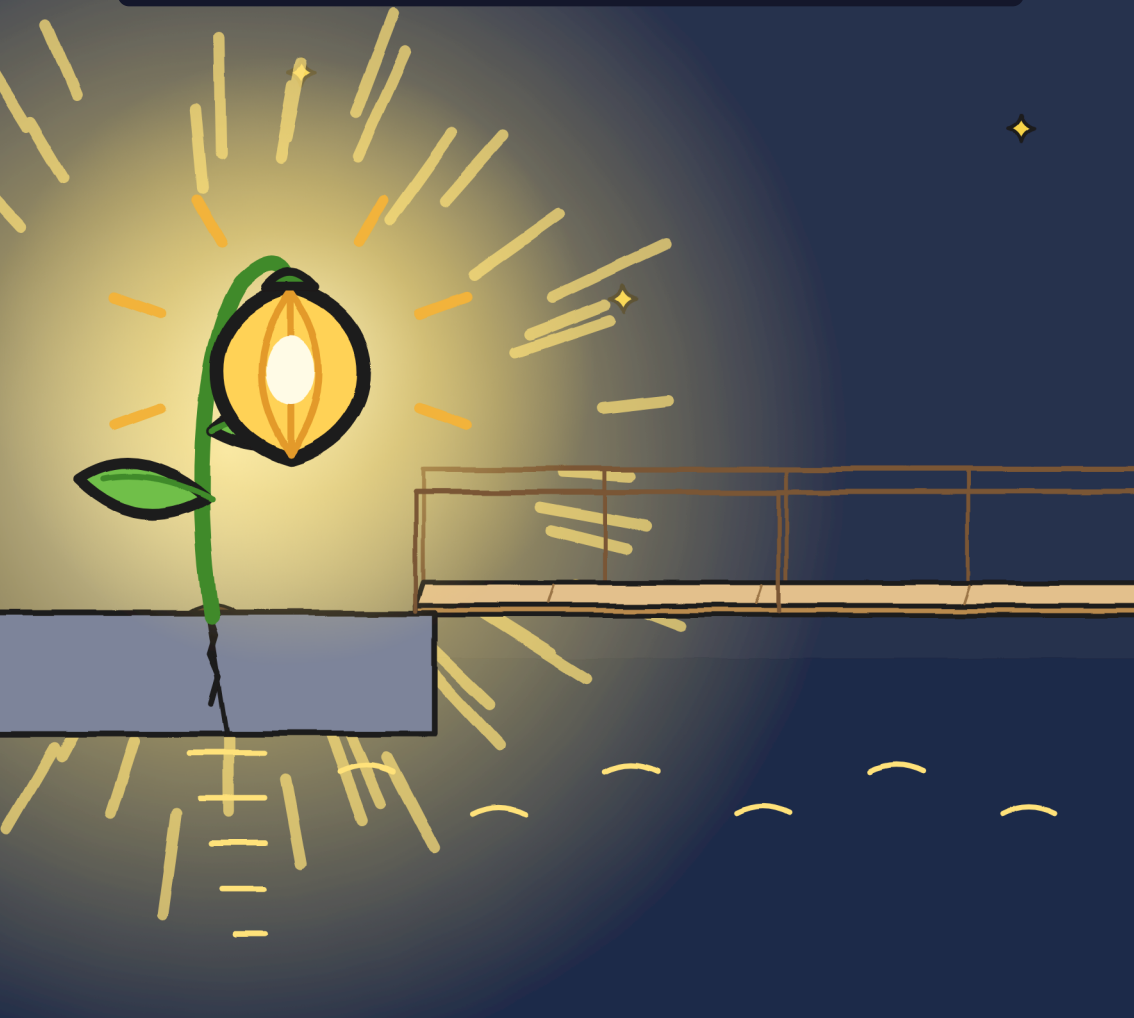

Julia tittade länge på spången. I ljuset såg den annorlunda ut. Kortare. Bredare. Bara en träplanka.

Hon satte en fot på spången. Bara en. Sedan tog hon bort den.

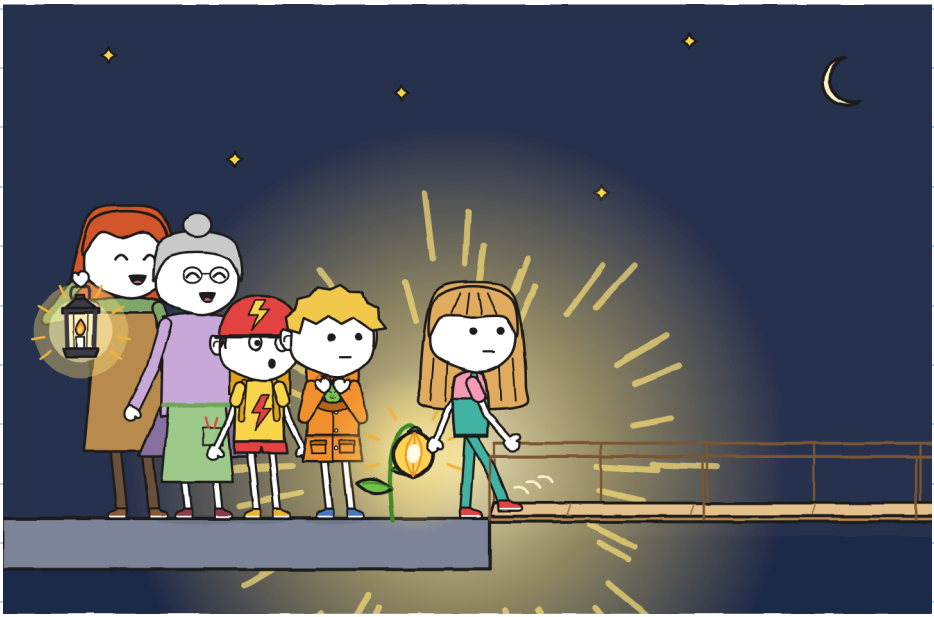

På långt håll är jag inte rädd längre. På nära håll nästan inte heller. –].

– Den där stannar här, sa Flora. Den har valt plats.

Julia gav henne etiketten och sin gröna tuschpenna. Det bläcket går inte bort. Flora skrev på precis där, i ljuset från den åttonde lyktblomman. Och hon gav tillbaka tuschpennan.

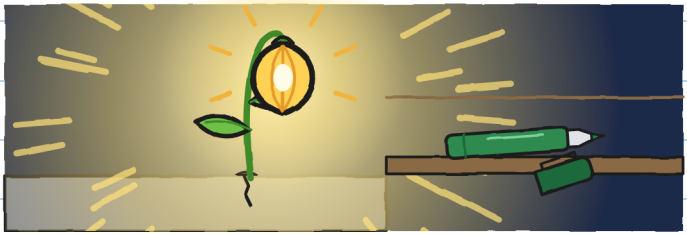

När vi sa adjö gav Flora mig sitt durkslag:
– Behåll det. Till nästa åskväder. Och säg till Märta att det var på tiden.

Vera lämnade Smula i hennes bo. Hon körde oss till affären i skåpbil, med Tottes cykel bakom. Vi åkte över landsvägsbron: på natten fälls Stora bron upp för båtarna. Hon släppte av oss vid affärens dörr och åkte tillbaka till sina drakar.

Affären var mörk. Märta stod inte vid disken.

Hon var under disken.

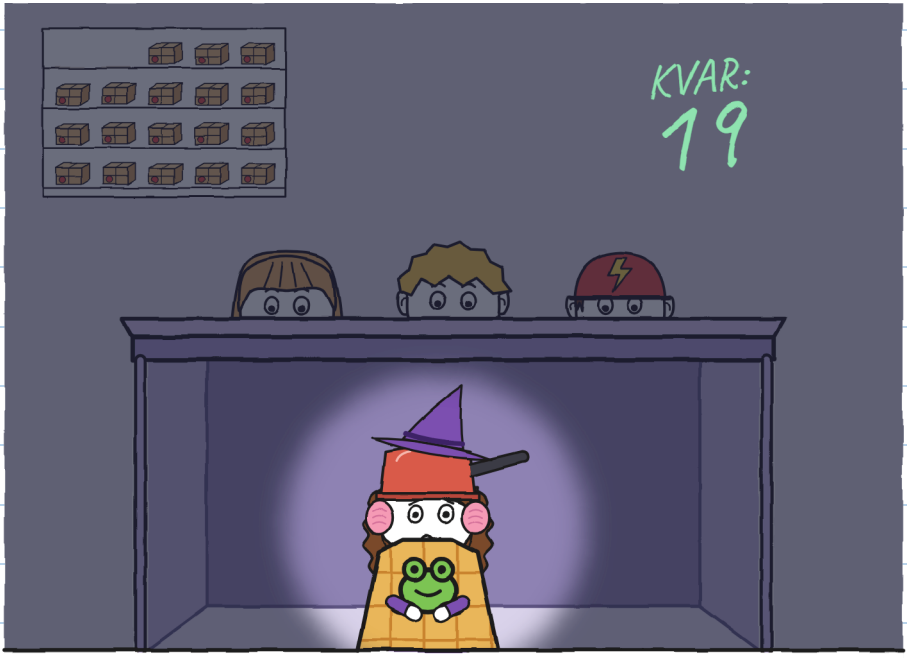

– Har det gått över än? frågade Märta.
– För en bra stund sen, sa Julia.

Filt. Öronskydd. En kastrull som hjälm.
Tjugotre leveranser. Ingen i åskväder.
Nu förstod jag.

Jag framförde Floras hälsning. Märta drog ner kastrullen ända till ögonbrynen.

– Jag är också rädd för åska, sa jag till henne.
Märta lyfte på filten.

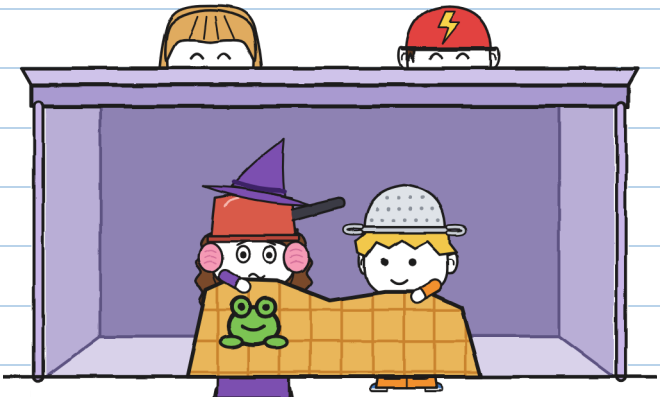

Jag kröp in under disken till henne. Vi passade in.

Märta ställde en låda upp och ner åt Totte, bredvid pallarna.
– Din plats. Tills vidare, sa hon.

Totte satte sig. Med Julias tuschpenna skrev han två ord till på sin ryggsäck: ”och katter”.

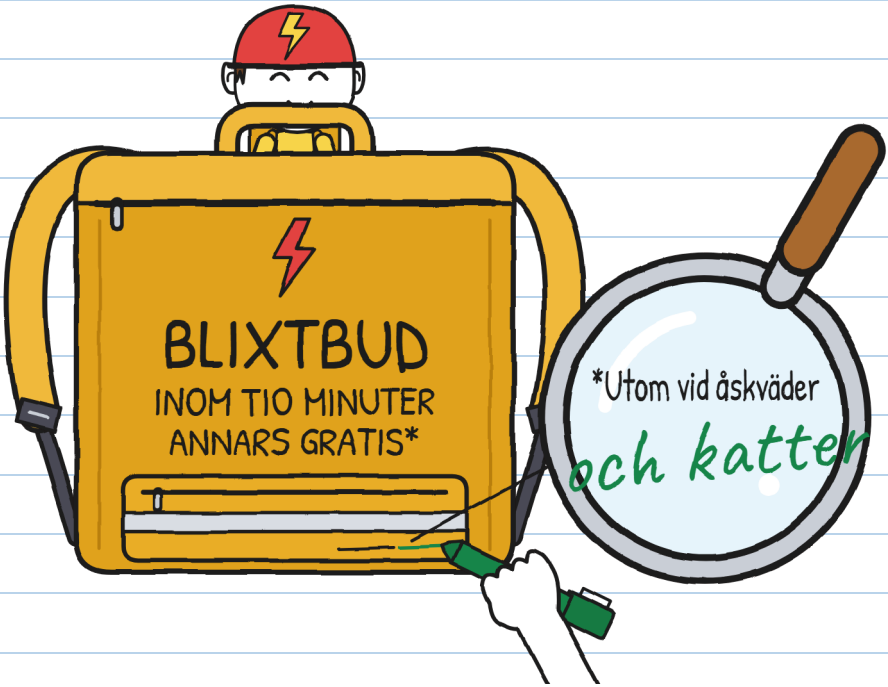

Nu säger det finstilta sanningen. –J.

Jag har rättat till min plan. För åskan:

1. Räkna elefanter.
2. Tillsammans med någon.
3. Om jag hickar gör det ingenting.

KVAR:

79 18

Och säg inte att du är åskjägare. –J.

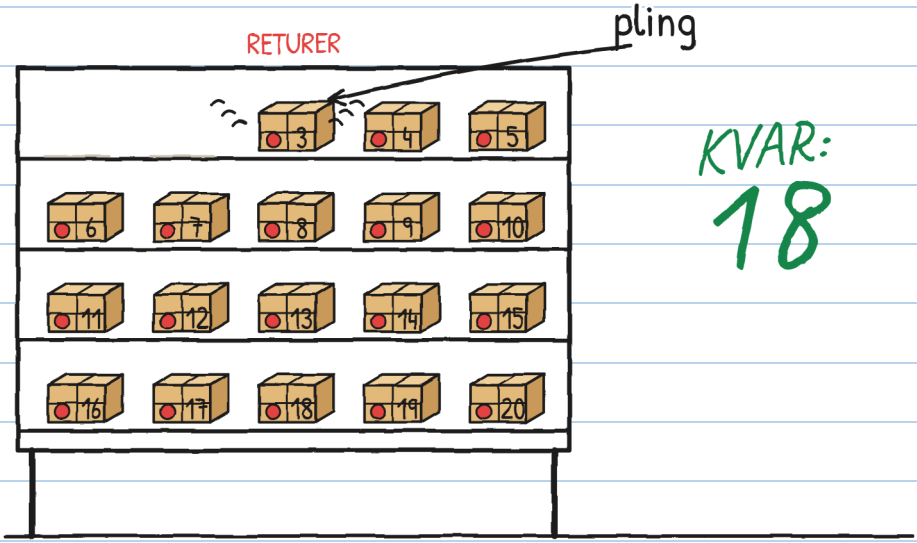

Den kvällen, innan vi gick hem, lät en retur: pling. Som en liten klocka. Nr 3.

På etiketten stod det:

Nr 3

TILL TOTTIS

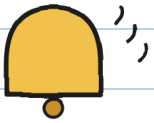

Totte blev röd som sin hjälm.

OMÖJLIGA LEVERANSER · 3

(snart)

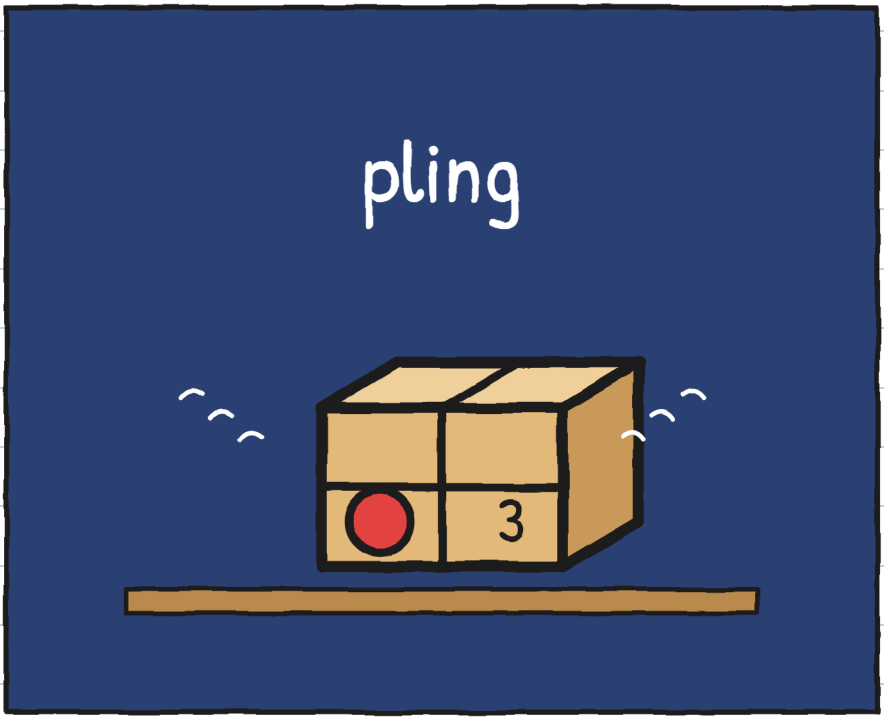

Vem skickar paket till Totte? –].

KVARTERET (version 2)

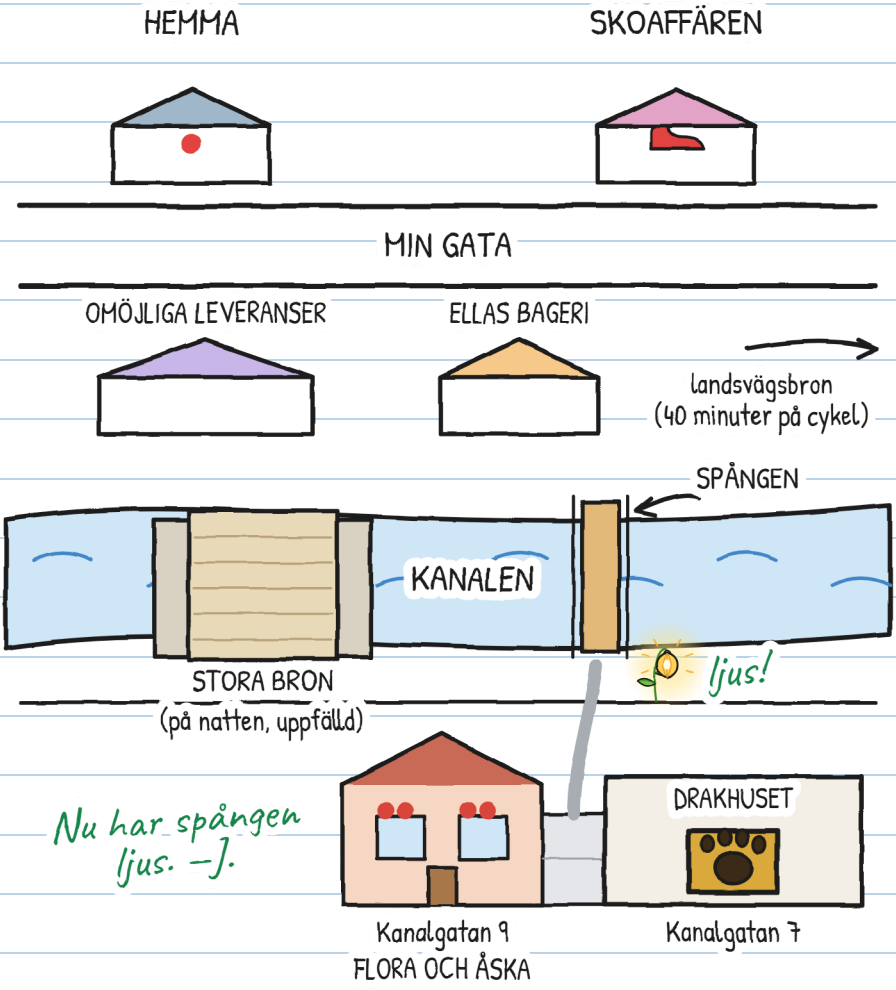

Jag har ett registerkort om R. Ledtrådarna 1 och 2 är från anteckningsbok 1. Jag skrev ner de nya:

VAD VI VET OM R.

R.

1. Har urusel handstil (Märta).
2. Vera blev blek när hon läste initialen.
3. Planterade lyktblommor med Flora för länge sen.
4. Håller sitt ord, fast sent.
5. Gjorde Floras förtrollade glas.

6. Ingen säger vad R. heter. Det är också en ledtråd. –J.

Och du? Vem tror du att R. är?

Jag tror att R. är...

EN HISTORIA, SEX STORLEKAR

Det finns sex storlekar, för 3 till 16 år, och fler än 20 språk. XXS, XS, S, M och L har samma sidor och samma bilder. XL är en roman. Bara sättet att berätta är olika.

STORLEK XXS · PRE-A1
JULIA FÅNGAR FRÖ NUMMER SJU.

STORLEK XS · A1
Ett frö låg kvar på golvet. Julia fångade det. Sju.

STORLEK S · A2
Ännu en blixt: på golvet fanns bara ett frö kvar. Julia fångade det. Sju.

STORLEK M · B1
Vid nästa blixt fanns det bara ett frö kvar, och Julia fångade det. Sju.

STORLEK L · B2
När det blixtrade igen låg det bara ett enda frö kvar på golvet, och Julia fångade det. Sju.

STORLEK XL · B2-C1
Illustrerad roman · 13+

Nivåerna enligt GERS är ungefärliga.

Var och en i sin storlek. Samma åskväder. –J.

FÖR FAMILJER OCH LÄRARE

Jobba med varje kapitel på linguaula.com

RIKTIGT ÅSKVÄDER: SÅ GÖR DU

1. Hör du åska, även långt borta, gå in i huset: blixten kan redan nå dig.
2. Inomhus, tillsammans med en vuxen, långt från fönster, dörrar och glas. Inga växthus, broar, träd eller vatten.
3. Gå inte ut förrän en halvtimme efter den sista åskknallen.
4. Att räkna elefanter visar om en blixt slog ner nära eller långt bort, och det lugnar. Det säger inte när du kan gå ut.

RÄKNA PÅ DITT ÅSKVÄDER

Inifrån huset: räkna elefanter mellan blixten och åskan.

Blixt	Elefanter	Kilometer (1 per 3, ca)	Den blixten: närmare eller längre bort?
1	15	5	–
2	9	3	närmare